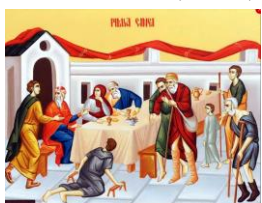

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii -*

Un om s-a pregătit să dea o masă de seară, după ce s-a terminat ziua, în care fiecare s-a ostenit cât a dorit. Pentru aceasta, a trimis pe slujitorul său să cheme pe cei invitați. Dar ca și cum ar fi fost înțeleși, toți s-au scuzat, aducând ca pretexte niște motive obișnuite, unii că trebuie să își lucreze pământul, alții că trebuie să aibă grijă de animale sau de afacerile lor, în timp ce cei care sunt căsătoriți trebuie să aibă grijă de familiile lor. Cel care a pregătit ospățul, nu a renunțat și a chemat pe cei care nu se așteptau să primească o astfel de invitație. Cel care cheamă la mântuire, la cina stăpânului, nu este nimeni altul decât Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care nu se numește pe Sine Fiul, ci slujitor, pentru a arăta că Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut Om, este în primul rând slujitor al lui Dumnezeu, Mesia prezis de profeți și în același timp slujitor al mântuirii oamenilor. „După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți”

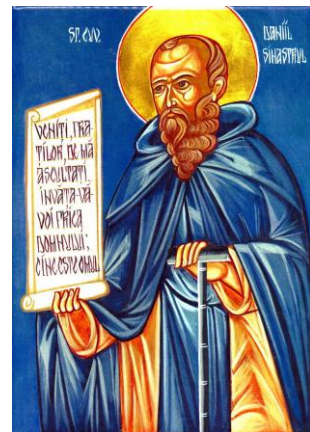

(Matei 20, 28). Omul oarecare care a făcut cină mare este Însuși Dumnezeu, Care nu se numește pe Sine, pentru că El este Cel cu multe nume, dar și Cel fără nume, cum spune Sfântul Grigorie Palama. „Pilda celor poftiți la cină”

pune sub semnul întrebării încrederea, nejustificată, a celor care cred că vor fi prezenți la Cina din Împărăția lui Dumnezeu. Deși toți avem locul asigurat, pentru că prin jertfa Mântuitorului toți am fost aduși ca jertfă și îndumnezeiți, adică ni s-au deschis porțile Raiului tuturor, însă cei care nu și-au dorit cu adevărat au pierdut această posibilitate de a cina în Împărăția lui Dumnezeu. Deci și noi pentru a intra în Rai, trebuie să dorim și să lucrăm pentru a ne însuși această posibilitate, pe care o avem deja în Hristos, pentru că El S-a dat pe Sine pentru noi, ca noi să putem să fim părtași la cina Sa. Cei chemați suntem noi, și cei dinaintea noastră sau cei de după noi, adică toți oamenii, pentru că Împărăția lui Dumnezeu a fost pregătită pentru toți, încă de la întemeierea lumii. Dar cum răspundem? Să nu fim ca acei care au fost invitați, dar au disprețuit chemarea și au avut alte preocupări, considerate de ei ca importante sau urgente. Cât de ușor putem fi amăgiți astăzi când ni se pun înaintea atâtea accesorii consumiste care însoțesc acest Praznic, uitând principalul descoperirea tainei tainelor - Nașterea lui Hristos. Să nu lăsăm ca preocupările excesive pentru afacerile personale și responsabilitățile familiale, să devină o cauză care ne poate despărți de Dumnezeu. Dimpotrivă, ele să devină un mijloc de a-i mulțumi și binecuvânta pe Dumnezeu care ne-a învrednicit cu atâtea daruri. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca și noi să aducem roade, ascultând și păzind Cuvântul lui Dumnezeu spre primirea darului de la Hristos, Împăratul lumii.

Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul - 18 decembrie

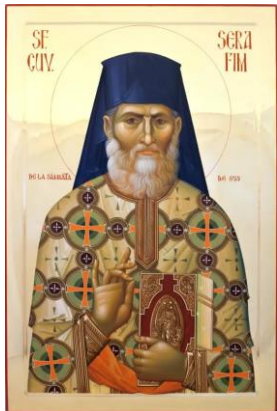
Sfânt Daniil a fost cuprins din copilărie de o deosebită râvnă pentru cele duhovnicești. A trăit o vreme în obștea cuvioșilor părinți de la biserica Sfântului Nicolae din Rădăuți, nevoindu-se pentru sporirea credinței și a faptelor bune. Îmbogățindu-se în cunoștințele teologice din citirea cărților de slujbă și din scrierile Sfinților Părinți, arătând ascultare și smerenie în toate cele încredințate de starețul acelei obști călugărești de la Catedrala din Rădăuți, a primit chipul îngeresc al vieții călugărești o dată cu numele de David. Râvnind spre mai multe nevoițe duhovnicești, s-a îndreptat la mănăstirea Sfântului Lavrentie, aproape de satul Laura de astăzi, la 30 de kilometri depărtare de Rădăuți; aici ziua lucra împreună cu toți ostenitorii sfintei mănăstiri, iar noaptea în chilia sa, petrecea în neconținută rugăciune și priveghere. Cunoșcându-i râvnă și simțindu-i dorința neîncetată după Dumnezeu, cu sfatul părintelui său duhovnicesc, egumenul acelei lavre i-a dat schima cea mare și i-a pus numele Daniil. Nu după multă vreme de la primirea schimei, cu binecuvântarea starețului, se retrage în codrii locului, pe valea pârlului Vițau, azi localitatea Putna, unde, cu ajutorul ciobanilor și ai altor iubitori de viață duhovnicească și cinstitori ai sihaștrilor, sapă într-o stâncă o chilie pe care o vedem și astăzi, la un kilometru depărtare de Mănăstirea Putna. Cunoscut ca mare nevoitor al sfintelor rugăciuni, Cuviosul Daniil este cercetat de mulți credincioși pentru a primi sfat și învățătură de trăire creștinească și, mai ales, vindecare de bolile sufletești și trupesti. Între nenumărații săi fii duhovnicești care l-au cercetat, amintim pe Sfântul Voievod Ștefan cel Mare. Sfântul Voievod Ștefan Vodă, venind la chilia Sfântului Daniil, l-a găsit în rugăciune și, așteptând să-și termine rugăciunea, a primit sfat și binecuvântare de la el. Când pomenim aceste două nume, noi, fiii Bisericii lui Hristos, nu știm pe care să-l cinstim mai mult: pe nevoitorul rugăciunii, Daniil Sihastrul, sau pe viteazul apărător al credinței strămoșești și al gliei străbune, Sfântul Ștefan cel Mare. Aceasta pentru că amândoi au fost iubitori deopotrivă ai rugăciunii și ai Casei lui Dumnezeu. După îngroparea sa în biserica Mănăstirii Voroneț, unde a povățuit multă vreme pe ostenitorii acelei obști, Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul este cinstit și pomenit împreună cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca ocrotitori ai sfintei mănăstiri.

Dacă Dumnezeu te-a încărcat cu bogăție, atunci cunoaște că împreună cu acestea, El ți-a dat și porunca de a te îngriji de cei săraci.

Dumnezeu nu îngăduie niciodată să păcătuim. Noi facem îngăduințe, iar apoi vine diavolul și ne ispățește.

Sfântul Serafim a fost stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, fiind recunoscut de credincioși ca unul dintre cei mai mari duhovnici ai acelor timpuri. Cuviosul Serafim s-a născut în 27 octombrie 1912, în satul Totoi, din județul Alba, primind la botez numele Sfântului Dimitrie. Părinții săi, Nechifor și Cătălina, oameni simpli și mult trudiți, i-au fost primii dascăli într-o cele bineplăcute lui Dumnezeu, chipul mamei sale având să îi rămână întipărit ca „floare a bunătații” și icoană a dragostei iertătoare. Încă din pruncie, plin de dragoste pentru Hristos, căuta cele dumnezeiești, încălzindu-și inima cu sfânta rugăciune și hrănindu-și mintea cu știința de carte. După finalizarea studiilor teologice, Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, rector al Academiei în acea vreme, avea să îl recomande în postul de secretar. În noiembrie 1938 a primit, prin mâna ierarhului său, harul hirotoniei într-un diacon și, la scurt timp, a fost trimis în Sfântul Munte Athos. Aici s-a așezat la Chilia Sfântului Ipatie, unde s-au nevoit vreme de șase luni, sub ascultarea ieroschimonahului Teodosie Domnariu, starețul Chiliei, luând sfat duhovnicesc și de la marele nevoitor isihast român, cuviosul Antipa Dinescu. Cu binecuvântarea mitropolitului său, a mers apoi, pentru un an, la Atena, spre a deprinde limba greacă și a audia cursurile Facultății de Teologie. Rodul acestei ascultări a fost traducerea unor pagini din scrierile Sfinților Ioan Gură de Aur și Vasile cel Mare,

precum și ale unor Părinți filocalici. Întorcându-se în țară, s-a așezat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, ctitoria Sfântului Voievod Constantin Brâncoveanu, lucrând la rezidirea acesteia, în vremurile tulburi ale celui de al Doilea Război Mondial. În 15 ianuarie 1941 a primit hirotonia într-un preot și, la scurt timp, de praznicul Izvorului Tămăduirii, tunderea în monahism. Din ascultare față de ierarhul său, a mers pentru un an în

Germania și Austria, unde a învățat limba germană. În anul 1944, a fost numit stareț al Mănăstirii brâncovenești de la Sâmbăta de Sus, nevoindu-se în această ascultare timp de 10 ani, în vremurile de început ale regimului comunist potrivit Bisericii. Pe lângă buna chivernisire a celor din afară ale mănăstirii, Cuviosul Serafim a așezat în bună rânduială și cele dinlăuntru ale monahilor și ale fiilor săi duhovnicești. Ca un blând povățuitor, odihnea sufletele cu dulceața cuvintelor sale și stingea arșița necazurilor cu apa cea vie a rugăciunilor sale. Îndemna pe toți, prin cuvânt și prin faptă, ca „din toate ale noastre să se arate că Hristos este între noi și în noi”. Așa se face că mulțime mare de credincioși îl căutau pentru spovedanie, rugăciune, îndrumare și binecuvântare. Astfel, s-a arătat ca icoană a smereniei și a iubirii de Hristos, chip al blândeții, iubitor de aproapele și cald povățuitor, daruri izvorâte din lucrarea cea tainică a rugăciunii în inima sa. Cu statornicie, s-a jertfit, vreme de jumătate de veac, în Mănăstirea de la Sâmbăta de Sus până la trecerea sa la Domnul, în 20 decembrie 1990. Sfântul Cuvios Serafim cel Răbdător a fost canonizat de Biserica Ortodoxă în data de 4 februarie 2025.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 17 decembrie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 19 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 decembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernia
Duminică 21 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Sfânta Cuvioasă Aglaia din Roma - 19 decembrie

Aglaia, o aristocrată bogată din Roma, era fiica proconsulului Acachius și a trăit la sfârșitul secolului al III-lea, pe când împărat era Dioclețian (284-305). Tânără și necăsătorită fiind, viețuia în păcate cu sclavul Bonifatie, administratorul proprietăților ei. Bonifatie era bețiv, dar era și milostiv, iubitor de străini și îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiți, plecând urechea la suferințele și rugămințile oamenilor. La fel și Aglaia era milostivă și avea evlavie către Sfinții Mucenici. Și, fiindcă adeseori suspinau către Dumnezeu pentru păcatele lor, Domnul nu i-a lăsat mai mult să se întineze cu greșelile, ci a rânduit o spălare de întinăriile lor. Într-una din zile, stăpâna i-a zis lui Bonifatie: „Mergi în Răsărit, unde creștinii sunt chinuiți, și adu-mi moaște de Mucenici, ca să le avem spre ajutor și mântuire sufletească”. Iar Bonifatie i-a răspuns: „Dacă-ți voi aduce moaștele mele, ai să le primești?”. Iar ea a răs, zicându-i: „Bețivule! Nu glumi cu acestea!”. Și, dându-i unele sfaturi, s-a rugat pentru el, i-a dat bani și l-a trimis. Și a plecat Bonifatie, însoțit de 12 slujitori, cu aur mult, în Tarsul Ciliciei, unde creștinii erau chinuiți. Și, găsind acolo pe sfinți pătîmind și suferind pentru Hristos, le-a sărutat lanțurile și rănile. Dar apoi, aprinzându-se el însuși de râvnă dumnezeiască, s-a dus înaintea dregătorului și a mărturisit că este creștin. Deci, prinzându-l, l-au spânzurat cu capul în jos și l-au tăiat fără milă, l-au împuns cu trestii ascuțite pe sub unghii, i-au turnat plumb topit pe gură și l-au băgat cu capul în jos într-un vas plin de smolă ce fierbea. Dar, din toate a ieșit nevătămat. Atunci, dregătorul a poruncit să i se taie capul și l-au scos spre ucidere. Iar Sfântul, după ce s-a rugat, și-a plecat capul și i l-au tăiat. Era ziua de 19 decembrie a anului 307. Iar slugile, care

veniseră cu el de la Roma, nu știau de cele întâmplate, că pe ascuns se depărtase de ei. Când au auzit de la ostași cu de-amănuntul chinurile lui și că s-a săvârșit pătîmind, s-au dus să-i caute moaștele. Le-au găsit și au căzut înaintea lor; au plâns, le-au sărutat și-i cereau iertare. Au cumpărat de la păgâni trupul Sfântului Bonifatie cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfășurat în giulgiuri și l-au dus la Roma. Iar Aglaia, stăpâna lui, aflând totul prin descoperire îngerească, a ieșit într-o întâmpinarea lui, ca să-l primească și să-l cinstească precum se cuvenea. L-a îngropat la 50 de stadii de Roma, iar mai târziu a zidit o biserică în numele lui, în mijlocul Romei, și l-a mutat în ea. Și acolo, la sfințele lui moaște, se făceau în fiecare zi nenumărate tămăduiri. Iar Aglaia, trăind de atunci cu bunăcuviință creștinească încă mulți ani, în pace și-a dat sufletul ei lui Dumnezeu, fiind pomenită în aceeași zi cu Sfântul Bonifatie, în data de 19 decembrie. **Slavă Ție, Doamne!**